

OPINIE SEPARATĂ

formulată de către Inga Furtună, membru al Consiliului Superior al Procurorilor față de hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr.1-9/2023 din 16.01.2023 (art.74 alin.(1) lit.d) din Legea nr.3/2016 cu privire la Procuratură)

Prin hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr.1-9/2023 din 16.01.2023, s-a decis „A-i propune pe domnii Boris Poiată, Ion Guceac și Roman Eremciuc în componența Comisiei speciale de preselecție a candidaților la funcția de procuror-șef al Procuraturii pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale”, soluție adoptată cu votul majorității membrilor prezenți la ședință.

Fiind în dezacord cu poziția majorității, care a votat pentru adoptarea acestei hotărâri, formulez prezenta opinie separată, în vederea expunerii raționamentelor care au condus la concluzii diferite de cele exprimate de către colegii mei.

Pentru concretizare este necesar să notez că am semnat hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr.1-9/2023 din 16.01.2023, însă acest fapt nu reprezintă un acord cu soluția adoptată de majoritatea membrilor prezenți în ședință, ci rezultă din obligația stabilită prin prevederile art.77 alin.(7) din Legea nr.3/2016 cu privire la Procuratură, potrivit căreia *„Hotărârile Consiliului Superior al Procurorilor sînt motivate, sînt semnate de toți membrii prezenți în ședință și se publică, în termen de 10 zile lucrătoare de la data emiterii, pe pagina web oficială a Consiliului Superior al Procurorilor. Hotărârile Consiliului Superior al Procurorilor sînt semnate olograf sau, după caz, prin aplicarea semnăturii electronice.”* și, în baza acestei circumstanțe, am făcut o consemnare despre formularea opiniei separate alături de semnătură.

Astfel, potrivit mențiunilor din partea motivatoare a hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor nr.1-9/2023 din 16.01.2023, majoritatea membrilor prezenți la ședință *„constatînd cumulativ lipsa factorilor de incompatibilitate sau prezența circumstanțelor care să împiedice decizia, în rezultatul deliberării și exprimării votului de către membri prezenți în ședință, Consiliul Superior al Procurorilor propune pe domnii Boris Poiată, Ion Guceac și Roman Eremciuc în calitate de membri în componența Comisiei speciale de preselecție a candidaților la funcția de procuror-șef al Procuraturii pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale”*, fără, însă, a descrie argumentele care i-au determinat să aprecieze temeinicia propunerilor formulate.

Exprim opinia că, la adoptarea hotărârii de referință, colegii mei, majoritatea membrilor din Consiliul Superior al Procurorilor, nu au luat în considerație prevederile normative care se circumscriu procedurii de apreciere și soluționare a raportului juridic dedus pentru examinare.

Nu pot să fiu de acord cu opinia colegilor mei care, în prezenta speță, au omis necesitatea de a analiza eficient toate aspectele factologice și juridice relevante și, astfel, au redus substanțial semnificația sarcinii ce revine Consiliului Superior al Procurorilor, ceea ce a determinat ca rolul acestei autorități publice de autoadministrare să fie doar unul strict formal, circumstanțe care pot conduce la afectarea iremediabilă însăși a naturii actului emis.

Voi reține, drept circumstanță *de jure* că exercitarea dreptului discreționar al autorității publice nu poate să fie arbitrară, fiind stabilite condiții imperative în acest sens. Astfel, potrivit art.137 alin.(1) din Codul Administrativ – „În exercitarea dreptului discreționar atribuit, autoritățile publice trebuie să acționeze cu bună-credință în limitele legal stabilite și cu respectarea scopului pentru care le-a fost atribuit dreptul”.

De asemenea, consider necesar să reiterez și faptul că previzibilitatea textului de lege și caracterul obligatoriu al aplicării acestuia nemijlocit în sensul în care a fost stabilit, reprezintă elemente de temelie a certitudinii dreptului și a securității juridice a persoanei și rezultă din principiile fundamentale ale statului de drept, subliniate constant în jurisprudența consacrată a Curții Constituționale și în hotărârile Curții europene a drepturilor omului.

Voi nota, în acest sens, constatările din HCC nr.5 din 06.03.2018:

„45. Curtea menționează că **exigențele statului de drept presupun inter alia asigurarea legalității și a certitudinii juridice** (Raportul privind preeminența dreptului, adoptat de Comisia de la Veneția la cea de-a 86 sesiune plenară, 2011, §41).

46. În acest context, Curtea reține că **principiul legalității și al certitudinii juridice este esențial pentru garantarea încrederii în statul de drept și constituie o protecție împotriva arbitrarului**. Așadar, asigurarea și respectarea acestor principii obligă statul să edicteze într-o manieră clară și previzibilă normele adoptate”.

În același sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că legea trebuie să fie accesibilă și previzibilă în ceea ce privește efectele sale. Pentru ca legea să satisfacă cerința de previzibilitate, ea trebuie să precizeze cu suficientă claritate întinderea și modalitățile de exercitare a puterii de apreciere a autorităților în domeniul respectiv, ținând cont de scopul legitim urmărit, pentru a oferi persoanei o protecție adecvată împotriva arbitrariului (a se vedea *Rotaru vs România*, 04.05.2000, §52; *Sissanis vs. România*, 25.01.2007, § 66).

Potrivit viziunii exprimate de către colegii mei în hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr.1-9/2023 din 16.01.2023, candidații înaintați pentru a fi propuși în componența comisiei de preselecție corespund cerințelor stabilite de lege în vederea exercitării acestei calități, concluzie, care, în opinia mea, nu este suficient argumentată.

Consider necesar să subliniez că procedura și aprecierile aferente acestui exercițiu instituțional urmau a fi raportate la prevederile art.25¹ alin.(5) și alin.(7) din Legea nr.3/2016 cu privire la Procuratură, în special în partea ce se referă la stabilirea faptului dacă profesioniștii nominalizați drept candidați în comisia de preselecție dispun de ”o vastă experiență în domeniul activității procuraturii specializate”, aspect care a fost analizat superficial.

Voi menționa că legea se interpretează și se aplică cu mare prudență, pentru a asigura că activitatea autorităților publice este obiectivă și corespunde nu doar sensului, dar și spiritului actului normativ.

După cum rezultă din interpretarea sistemică a normelor privind activitatea comisiei de preselecție, se reține, în mod semnificativ, că această etapă a concursului urmează a fi realizată de către profesioniști cu o puternică specializare în domeniul caracteristic procuraturii vizate, dat fiind faptul că cerința de „vastă experiență” din contextul dat nu

poate fi tratat cu ușurință sau cu superficialitate. Drept rezultat, consider că la adoptarea acestei hotărâri Consiliul Superior al Procurorilor urma să asigure o verificare sub toate aspectele a întrunirii condițiilor necesare pentru ca să fie constatată întrunirea cerințelor specifice situației de drept.

Voi nota că este important a se sublinia că aplicând nemijlocit legea, pornind de la rolul său constituțional de garant al independenței și imparțialității procurorilor, Consiliul Superior al Procurorilor are obligația de a analiza ferm și exigent respectarea tuturor condițiilor stabilite de normele juridice, aspecte care urmează să fie reflectate și în conținutul hotărârilor adoptate.

Legea trebuie aplicată în practică fără echivocuri, fiind relevante în acest sens concluziile reiterate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care a notat că interpretarea extensivă defavorabilă constituie o încălcare a art.7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (a se vedea Prigală c.Republicii Moldova, 13.02.2018, §§ 38-40).

În opinia mea, argumentele generice invocate în hotărârea nr.1-9/2023 din 16.01.2023 nu răspund în totalitate condițiilor stabilite de la prevederile art.25¹ alin.(5) și alin.(7) din Legea nr.3/2016 cu privire la Procuratură.

Potrivit regulilor ordinii juridice, încălcarea cerinței de argumentare chiar și a unui element din cele stabilite de lege, eșuează proporționalitatea măsurii și legalitatea activității administrative, astfel după cum aceasta este consfințită în art.21 din Codul administrativ.

Reieșind din omisiunile pe care le-am descris, care au fost admise la examinarea cazului de referință, am fost în imposibilitate de a susține soluția adoptată de colegii mei prin Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr.1-9/2023 din 16.01.2023, față de care am formulat prezenta opinie separată.

Inga FURTUNĂ

semnat